

ledes, som den skal under de nuværende Forhold. Men paa den anden Side ere disse Forslag til Forbedringer svækkede derved, at Midlerne til deres Gennemførelse ere skaffede til Bejæ ved Indskrænkninger og Besparelser paa mange Punkter, Indskrænkninger, der mere eller mindre træffe samtlige Hærens Baaben. Thi saaledes som det ærede Medlem, der nys havde Ordet, bemærkede, er der jo for alle Baabens Bedkommende foreslaaet en ikke ganske ringe Indskrænkning i Tjenestetiden; men særlig træffe Besparelserne og Indskrænkningerne Hærens Hovedbaaben, Fodfolket. Der er nemlig foreslaaet her, at Rekrutantallet for Fodfolket fastsættes til et bestemt Kontingent for hvert Regiment, 480 Mand, og det øvrige er i Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, foreslaaet anvendt som Erstatningsmandskab, og efter hvad det ærede Medlem, der nys havde Ordet, udtalte, vil det Forslag, der vil komme frem, gaa ud paa, at der ogsaa med Hensyn til dette sker en Deling, idet kun en Del af det øvrige Mandskab kommer til at tjene som Erstatningsmandskab, og Resten bliver fri. Jeg skal i saa Henseende bringe i Erindring, at da Hærloven i 1867 blev vedtagen, maatte man efter de Erfaringer, man havde med Hensyn til Følketal og Rekrutanttal, gaa ud fra, at det Kontingent, som vilde tilfalde Fodfolket, netop omtrent vilde svare til et Antal af 480 pr. Regiment. I 1880, da der fra Regeringens Side blev forelagt et Lovforslag til Revision af Hærloven, tydede ogsaa Erfaringerne paa, at Rekrutantallet omtrent vilde svare til det nævnte Tal, og at det i alt Fald vilde være tvivlsomt, om Rekrutantallet vilde være synderligt større. Forslaget søger altsaa at stille sig paa samme Standpunkt som det, der var Forudsætningerne for Loven af 1867 og til Dels vel ogsaa Forudsætningerne for Lovforslaget af 1880. Men den Forandring, som nu foreslaas, gaar altsaa ud paa, at man ikke skal udbytte den Kraft, som er til Stede ved det stadig Aar for Aar voksende Antal af Befolkningen og derved af Rekrutterne. Dette medfører to væsentlige Ulemper. Den ene Ulempe er med Hensyn til Fodfolkets Uddannelse. Man var nødt til i 1867 efter den daværende Formation, idet man satte Pris paa og lagde Hovedvægten paa, at Rekrutuddannelsen kunde ske ved fuldige Kompagnier, at lade Fodfolkets Rekrutuddannelse ske ved Halvdelen af de daværende Liniebatailloner, medens Reserverebataillonerne ikke havde nogen Rekrutuddannelse. I 1880, da Reserverebataillonerne overgik til Liniebatailloner, maatte man

under de tilsvarende Forhold, indføre en 3-aarig Turnus, der under de Forhold stod som en Nødvendighed, men som ganske vist i mange Henseender har vist søllelige og store Ulemper, som det har været et naturligt Ønske fra Baabenes Side at komme bort fra. Derfor har man haabet nu, da Rekrutternes Antal er blevet større, at man kunde gaa over, hvad man lagde megen Vægt paa, og hvad der vilde have stor Betydning for Uddannelsen, fra en 3-aarig til en 2-aarig Turnus. Dette Ønske kan ikke opfyldes, naar man fastsætter Kontingentet til 4,800 Mand for Fodfolkets Bedkommende, og fastholder, hvad man efter min Mening bør fastholde, at Rekrutternes Uddannelse altid bør ske ved Kompagnier med fuld Styrke. Det er den ene Ulempe og store Betænknelighed ved denne Indskrænkning. Men der er en anden Ulempe, som jeg skal gøre opmærksom paa, og det er den, at naar man indskrænker Antallet til et vist Tal og lader det øvrige Mandskab enten faa en kortere Uddannelse eller slet ingen Uddannelse, vil det influere paa den Styrke, som Afdelingerne kunne møde med, naar der mobiliseres i Tilfælde af Krig. Mandskab, der kun uddannes i 2 Maaneder, kan ganske vist i kortere Tid eller i Løbet af saa Aar, 3—4 Aar, bringes til at sættes ind blandt fuldt uddannet Mandskab, dog selvfølgelig under den Forudsætning, at Antallet af de kort uddannede ikke er altså stort. Saa kunne de ganske vist anvendes paa en saadan Maade, men synderlig længe kan man ikke vente, at Frugten af deres militære Uddannelse kan være, og i Tilfælde af Krigsberedskab staar man lige over for en af to Eventualiteter: enten at de paagældende Afdelinger ikke kunne gøres saa store og stærke, som man ønskede, eller man nøjages til at lade det ældre Mandskab blive indfaldt. Nu er det i øvrigt min Overbevisning, at det langt fra er nogen Svækkelse for Afdelingen, jeg tror tværtimod, at det er en Styrkelse, at der blandt disse findes ældre Mandskab, der har modtaget fuld Uddannelse, thi det giver dem — det er en Erfaring, vi have fra Krigen — en vis Soliditet, som man maa sætte Pris paa. Men paa den anden Side, medens det fra et militært Standpunkt betyder mindre, er det ganske vist fra Befolkningens Side et noget mere underligt Forhold, at ældre Aargange kunne blive indfaldte til at gøre Tjeneste ved Afdelingerne under Krigsforhold, medens yngre Aargange af Mandskabet enten gaa fri eller først indfaldes til Uddannelse paa den Tid. Jeg skal derfor for mit Bedkommende sige, at